

I

‘Wat een avond, hè, jongens?’ Ross Garvie sloeg een zweterige arm om de nek van Wee Grantie, zijn beste maat van de hele wereld.

‘Echt een te gekke avond, ja,’ lalde Wee Grantie. De twee jongemannen bewogen hun heupen min of meer op de maat van de diepe, donkere basbeat die door de club denderde.

De twee vrienden met wie ze aan het drinken waren sinds ze hiervoor in de flat van Wee Granties zus hadden zitten indrinken sprongen op en neer en staken een vuist in de lucht. ‘Wij zijn de jongens,’ schreeuwden ze in koor. ‘Wij zijn de Arabische jongens!’ Hun voetbalshirts van Dundee United verklaarden hun ogen-schijnlijk bizarre geschreeuw, en hun team had die middag een zeldzame overwinning geboekt.

‘Ik wil de hele nacht doorrijden,’ schreeuwde Ross. Hij stond te stuiten van de mix van Red Bull, wodka en een of andere chemische cocktail die niet eens een naam had.

Wee Grantie ging langzamer bewegen toen de muziek overging in ‘I Gotta Feeling’ van de Black Eyed Peas. ‘Je hebt geen auto. Geen van ons heeft een auto.’

Ross stopte met dansen. ‘Heb je dan geen enkele ambitie?’

Wee Grantie keek naar zijn voeten en wist dat er geen juist antwoord was.

Tam en Tozer, hun partners in rotzooi trappen, sloegen elkaar met de vuist tegen de schouder. ‘Zo is het,’ schreeuwde Tam. ‘Vanavond gaat een hele goeie avond worden. Net zoals in het liedje. We gaan het doen, toch?’

Wee Grantie fronste zijn voorhoofd. ‘Hoe dan?’ Hij stak zijn handen in zijn joggingbroek en legde z’n zaakje goed.

‘Kom op, laten we ervandoor gaan. Er zijn hier toch geen mooie

meiden. Geen van ons gaat er eentje versieren, dus we kunnen net zo goed naar buiten.’ Ross was al halverwege de deur. Het was niet nodig om te controleren of zijn stapmaatjes hem wel volgden.

Eenmaal buiten werd de noodzaak dringender, in de koude lucht die warmte aan hun lichaam onttrok. De jongemannen hui-verden. Tam en Tozer sloegen met zachte armen tegen hun li-chaam. Er was verder niemand; het was nog te vroeg voor klanten om een club te verlaten waarvoor ze entreegeld hadden betaald.

‘Kom op, Rossi-boy, als je het gaat doen, doe het dan voordat mijn ballen zó ver terug mijn buik in klimmen dat ze in mijn keel blijven steken,’ zei Tozer op zeurderige toon.

Ross liet zijn blik over het braakliggende stuk grond gaan dat dienstdeed als parkeerplaats voor de nachtclub, op zoek naar een voertuig dat eenvoudig open te breken was en makkelijk aan de praat te krijgen. Het antwoord stond in de middelste rij, hoog genoeg om onmiddellijk zichtbaar te zijn boven zijn middelgrote metgezellen. ‘Daar gaan we dan,’ zei hij, en hij begon te rennen en tussen geparkeerde auto’s te laveren tot hij bij de Land Rover Defender kwam. Een model van de laatste generatie, nog altijd vreselijk lomp om mee te rijden, maar een eitje om te stelen.

‘Zoek een stuk steen,’ riep hij naar Wee Grantie, die gehoorzaam naar de grond begon te turen. Hij wist uit ervaring waarnaar hij zocht: zwaar genoeg voor een stevige klap en puntig genoeg om het geharde glas van de ruit te breken. Er zaten genoeg kandidaten in de samengeperste ondergrond van de parkeerplaats, maar tegen de tijd dat hij er een had gevonden en uit de grond gewrikt, ston-den de drie anderen op hun tenen te dansen aan de bestuurders-kant van het voertuig.

Ross griste de steen uit zijn handen en plaatste hem precies goed in zijn hand, in balans en stevig vast. Hij bewoog zijn arm naar achteren en sloeg met een snelle rechte houw met de steen tegen het raam aan de bestuurderskant. Het glas barstte en er kwam een ster in, maar het brak niet. Daarvoor was een tweede klap nodig. En toen zaten ze er allemaal in, wippend op de stoelen als een stel peuters dat een plaspaauze nodig heeft. Ross haalde zijn padvinders-

mes tevoorschijn en legde handig de bedrading bloot, waarna hij die doorsneed en de draden die de motor kuchend tot leven wekten weer met elkaar verbond.

‘Bingo!’ schreeuwde hij terwijl hij de koplampen aandeed en de auto in zijn versnelling zette. Amper zeventien, geen rijbewijs, geen lessen gehad, maar Ross Garvie bezat het zelfvertrouwen van een jongen die al auto’s stal sinds hij met zijn voeten bij de pedalen kon.

De Defender schoot naar achteren en ramde tegen de koplampen en het radiatorscherm van een vw Golf. Vervolgens in zijn één, met een ruk naar voren, kletterend glas in hun kielzog. De banden piepten toen Ross de lompe Defender van de parkeerplaats de straat op liet schieten. Hij scheurde door het stadscentrum, reed door rood en haalde beschonken late-avondrijders die geen aandacht op zichzelf wilden vestigen gevaarlijk in.

De lichten van de stad gleden in een waas voorbij. De drie passagiers brulden en schreeuwden, terwijl Ross ze alle spanning en sensatie van een wilde achtervolging gaf, maar dan zonder de achtervolger. Het kon ze niet schelen dat ze tegen de harde randen van de deurbekleding smakten toen hij op de handrem een bocht nam.

En toen zaten ze op de weg naar Perth, plankgas, op volle kracht. De Defender protesteerde toen de naald van de snelheidsmeter 130 bereikte, maar het voelde veel sneller aan vanwege het onbehouden slingeren van het twee ton wegende monster. ‘Wie heeft er nu een vervloekte Porsche nodig?’ riep Ross terwijl ze op een rotonde afdenderden. ‘Ik ga recht over dat kloteding heen. Open terrein, hier komen we verdomme aan.’

Toen ze de stoeprand van de rotonde op volle snelheid raakten werden de vier jongens in de lucht geworpen en in een kluwen weer neergegooid. De voeten van Ross schoten van de pedalen, en een paar seconden lang had hij het gevoel dat hij in een toestand van gewichtloosheid verkeerde, waarbij alleen zijn grip op het stuur hem in contact met de aarde hield. ‘Woehoe!’ schreeuwde hij toen hij met een klap weer op zijn stoel plofte en opnieuw plankgas gaf.

Op de een of andere manier bleef de Defender op alle vier zijn wielen en trok diepe voren in het gras en de bloembedden voordat hij er aan de andere kant weer af reed.

‘Weg met de Plattelandsjongerenclub,’ bracht Tozer hijgend uit. ‘Wij zijn de boerenjongens.’

Nog een hobbel in de vorm van de stoeprand aan de overzijde, en toen zaten ze weer op de tweebaansweg. Maar nu hadden ze gezelschap in de verte. Ver achter hen kon Ross het vage schijnsel van een blauw zwaailicht zien. Een of andere klootzak had de politie gebeld over hen, en nu hadden ze de juut achter zich aan. ‘Dacht het niet,’ schreeuwde hij terwijl hij zich over het stuur boog en de Defender voortdreef alsof dat iets zou veranderen aan zijn belabberde topsnelheid.

De volgende rotonde kwam in beeld, en deze was hoger in het midden. Dat schrok hem niet af. Hij zou geen tijd verdoen door eromheen te rijden als hij er ook overheen kon. Maar deze keer vergiste hij zich in het obstakel. Achter de stoeprand stond een lage muur die de Defender op precies het verkeerde punt raakte. Een lang moment leek het voertuig heen en weer te wippen tussen omslagpunt en stabiliteit, maar uiteindelijk won de zwaartekracht het. Toen hij eenmaal begon te tolleren, deed zijn vaart de rest. De Land Rover sloeg twee keer over de kop, zodat de vier jongeren als dobbelstenen in een beker ondersteboven tuimelden.

Vervolgens knalde het voertuig tegen de overkant van de rotonde, waardoor het zijwaarts werd geworpen en in een andere richting opnieuw helemaal over de kop ging. Toen het tegen de vangrail langs de verkeersweg knalde, sloeg de motor af in een regen van vonken. Terwijl de Defender tot rust kwam, was het enige geluid het gekraak en gekreun van metaal op metaal.

De tweetonige sirene van een wagen van de verkeerspolitie scheurde de stilte aan flarden. Hij kwam hard remmend tot stilstand, en het blauwe zwaailicht wierp een onwerkelijke gloed op het gehavende voertuig. Het verlichtte donkere vegen, vlekken en spetters tegen de binnenkant van de ramen. ‘Zie je dat?’ zei de bestuurder tegen zijn kersverse collega.

‘Zeg me dat het geen bloed is.’ Het groentje werd een beetje duizelig.

‘Nou en of dat bloed is. Stomme ettertjes. Het ziet ernaar uit dat we geen ambulance hoeven te laten komen.’

Maar terwijl hij dat zei, ging de verkreukelde deur aan de bestuurderskant krakend open, zodat het toegetakelde bovenlijf van Ross Garvie op het asfalt viel.

‘Dat neem ik terug,’ zei de agent met een zucht. ‘Dat is nou wat je overleving van de zwaksten noemt.’

2

Kinross was een kleine stad, maar groot genoeg om meer dan één soort kroeg te hebben. Er waren hotelbars waar men naast een voorstelbaar aanbod bieren, wijnen en sterkedrank ook maaltijden serveerde. Er was er een waar jongere drinkers samenkwamen om onder begeleiding van luide muziek *fruit ciders* en glaasjes wodka te drinken. Er was een andere waar de gasten pool en darts speelden en naar voetbal keken op een gigantisch tv-scherf, dat alles weggespoeld met goedkoop merkloos bier. En er was Hazeldean’s, ietwat verscholen aan Kirkgate, de met hout gelambriseerde inrichting ogenschijnlijk onveranderd sinds de jaren vijftig, met vaste klanten die bleven komen vanwege de grote verscheidenheid aan ambachtelijke bieren en de duizelingwekkende verzameling malt whisky’s. Langs de wanden stonden gecapitonneerde drinkzittes, de tafelbladen bekleed met bladkoper. Langs de ene kant van een L-vormige bar stonden barkrukken opgesteld. Aan de andere kant zat een koperen reling waar klanten een voet op konden laten rusten terwijl ze aan de toog stonden te drinken. Het was het soort kroeg waar iedereen zijn plaats kende.

Gabriel Abbotts plek was op de barkruk het dichtst bij de hoek. Hazeldean’s was een van de vaste waarden in zijn universum, een betrouwbaar anker wanneer hij het gevoel had dat hij woelende wateren bevoer. Voor een buitenstaander leek er ogenschijnlijk wei-

nig aanleiding in Gabriels bestaan om dat gevoel van instabiliteit te rechtvaardigen. Hij had tenslotte geen baan om zich zorgen over te maken. Hij had een comfortabel huis, waarvan de huur werd betaald zonder enige inspanning van zijn kant. Hij had wat knagende zorgen gehad over recent regeringsbeleid dat van invloed zou kunnen zijn op zijn uitkering, maar volgens hem zou niemand echt kunnen stellen dat hij gezond genoeg was om aan het werk te zijn.

De redenen waardoor hij niet kon werken waren dezelfde die een gevoel van onrust in hem veroorzaakten. Hoe hard hij ook zijn best deed om kalm en normaal over te komen, hij wist dat mensen hem excentriek en vreemd vonden. Hij kon er niets aan doen dat zijn passies hem overmanden, dat ze hem praatziek en snel opgewonden maakten. Het was juist wanneer hij zijn gedachten niet bezighield met zijn interesses dat de problemen voor Gabriel begonnen. Dan begon de paranoia bij hem naar binnen te sluipen, aan zijn gemoedsrust te knagen en hem van zijn slaap te beroven, en zou hij uiteindelijk weer zo'n hoogtepunt van psychische angst bereiken dat hij dacht dat zijn hoofd uit elkaar zou spatten door de overbelasting aan complottheorieën en angsten. Dan voelde hij zich als een stuk papier dat in de wind wordt verscheurd en in het rond wordt verstrooid.

Het eindigde altijd op dezelfde manier. Hij zou zich wederom overgeven aan de medische beroepsgroep. Een ziekenhuisbed. Medicijnen. Verschillende praattherapieën. En ze zouden hem helpen zich te vermannen. Hij zou weer zijn opwachting maken in de wereld, breekbaar maar herkenbaar zichzelf. Tot de volgende keer.

Hij wist dat hij er niet dreigend uitzag. Zijn slordige bos zwart haar en zijn garderobe bestaande uit tweedjasjes, overhemden en broeken – nooit jeans – uit de kringloopwinkel verleenden hem het licht onverzorgde voorkomen dat men verstrooide academici wel toedicht. Wanneer hij over Loch Leven zat uit te kijken of van zijn arbeidershuisje in de stad over het pad langs de waterkant liep, werd hij vaak door vreemden aangesproken. En binnen enkele mi-

nuten sloeg dan zijn tong op hol en ging hij aan de haal met een van de obsessies waarvan zijn hoofd al jaren vol zat, obsessies die hem hadden geholpen een bijzonder netwerk van contacten in een tiental landen op te bouwen. Hij kon de ontstelde uitdrukking op de gezichten van de nietsvermoedende vreemdelingen zien, terwijl ze probeerden te bedenken hoe ze konden ontsnappen aan een verhandeling over de verzetsbeweging in Myanmar of de binnenlandse politiek van Noord-Korea.

Maar in Hazeldean's waren ze aan hem gewend. Hij ging er bijna elke avond naartoe en liep de paar kilometer over het pad langs het meer, weer of geen weer. Hij kwam meestal rond een uur of negen binnen en dronk dan twee grote glazen van het biertje van de week. Hij kletste wat over het weer met Jock of Lyn achter de bar. Als Gregor Mutch er was, praatten ze over politiek. En als Dougie Malone er was deed hij ook mee. Ze hadden beiden geduld met hem en zijn fascinatie voor de geschiedenis en geopolitiek van Zuidoost-Azië, maar ze kenden hem goed genoeg om hem te zeggen wanneer het wel weer mooi was geweest. En hoewel het moeilijk voor Gabriel was om erover op te houden, lukte hem dat meestal wel.

Maar die zondagavond maakte Gabriel zich zorgen. Gregor was er, zijn lijvige lichaam hoog op de naburige barkruk als een knolraap op een tandenstoker, en Gabriel begon al te praten voordat zijn eerste glas bier voor hem was neergezet.

'Ik maak me zorgen,' zei hij. 'Grote zorgen.' Jock zette zijn drankje voor hem neer, en Gabriel nam een grote slok.

'Hoezo?' vroeg Gregor voorzichtig.

'Weet je nog dat ik je over Saw Chit heb verteld? Mijn vriend in Myanmar? Degene die corruptie binnen de politieke bewegingen daar in kaart probeert te brengen?'

Gregor gromde neutraal. Dat weerhield Gabriel niet. Als Gregor wilde dat hij zijn mond hield, zou hij hem dat wel vertellen. 'Nou, ik kreeg afgelopen week een e-mail van hem, waarin hij zegt dat hij zeer belangrijk materiaal aan het licht heeft gebracht over een paar zeer machtige figuren die er de mond vol van hadden dat ze

integer waren. Blijkbaar heeft Saw Chit bewijs dat ze robijnen zwart hebben verhandeld...'

'Zwarte handel in robijnen?' Nu had hij Gregors aandacht. 'Hoe bedoel je, zwarte handel in robijnen?'

'De meeste beroemde juweliershuizen zoals Tiffany, Cartier en Bulgari weigeren robijnen uit Myanmar te gebruiken vanwege de volstrekt abominabele werkomstandigheden in de mijnen. Het komt feitelijk neer op slavernij, en van de arbodienst hebben ze daar nog nooit gehoord. Maar desondanks is er een enorme markt voor edelstenen van hoge kwaliteit. Dus er zijn altijd wel zwarthandelaren die robijnen met een valse herkomst aanbieden. De hele bevoorradingslijn overtreedt de wet, en de mensen helemaal aan de top die een andere kant op kijken zijn nu juist degenen die het hardst schreeuwen dat de smokkelaars verslagen moeten worden.'

'En je kameraad gaat ze publiekelijk aan de schandpaal nagelen?'

'Dat zei hij wel in zijn e-mail. Maar hij is vanzelfsprekend bang. En met goede reden. Hij weet niet wie hij kan vertrouwen of wie hem zou kunnen verraden om er hun eigen voordeel mee te doen. Je weet hoe het is. Dus hij heeft een kopie gemaakt van zijn bewijsmateriaal en heeft die per post naar me toe gestuurd, omdat hij me volgens hem kan vertrouwen. Ik moet eerlijk zeggen dat ik vond dat hij overdreef. Maar toen kreeg ik vlak voordat ik vanavond op pad ging een e-mail van zijn broer.'

'Niets zeggen, laat me raden,' zei Gregor. 'Je makker is vermoord?'

Gabriel fronste zijn voorhoofd. 'Nee, dat niet. Eigenlijk is het waarschijnlijk nog erger dan dat. Nee, hij is verdwenen. Zijn huis is vernield en hij wordt vermist. Niemand heeft iets gezien of gehoord, wat eerlijk gezegd niet waarschijnlijk is. Maar als ik daar woonde zou ik er ook voor zorgen dat ik selectief doof en blind was.' Gabriel was nooit oostelijker geweest dan een vakantie op Kreta, maar zijn fantasie was rijk genoeg om zich het leven voor te stellen in de landen die hij tot zijn levensstudie had gemaakt.

'En waarom heeft zijn broer dan contact met je opgenomen?'

'Hij hoopte dat het Saw Chit was gelukt om te ontsnappen. Dat hij ervandoor was voordat de mensen die zijn huis hebben ver-

niel hem te pakken hadden. Hij dacht dat als Saw Chit het gehaald had, hij contact met mij zou hebben opgenomen. Omdat hij natuurlijk zou willen dat iemand buiten het land wist wat er gebeurd was. Ik moet misschien wel met een journalist gaan praten. Er zit iemand bij de *Guardian* met wie ik eerder heb gesproken. Of misschien de afgevaardigde van ons district in het parlement? Of moet ik wachten tot ik post krijg? Wat vind jij?’

Gregor dronk zijn laatste bier op. ‘Volgens mij heb je misschien te veel van die romans van John le Carré gelezen, Gabe. Zou het niet kunnen dat iemand je voor de gek houdt?’

Gabriel was oprecht verbaasd over wat hem een bizarre veronderstelling leek en schudde zijn hoofd. ‘Waarom zou iemand dat doen? Bovendien ben ik al jaren bevriend met Saw Chit.’

‘Maar je hebt hem nog nooit ontmoet.’

Gabriel greep een handvol haar vast. ‘Je hoeft mensen niet te ontmoeten om ze te kennen.’ Hij ademde in, vermande zich en legde zijn handen plat op de bar. ‘Waarom zou hij zoiets verzinnen?’

‘Ik weet het niet. Maar als wat je zegt waar is, waarom stuurt hij de spullen dan naar een vent in de bijstand in een kleine Schotse stad in plaats van naar Downing Street 10?’

Gabriel glimlachte. ‘Omdat hij de premier niet kent. Mij kent hij wel.’

Gregor sloeg hem op zijn rug. ‘Dat is ook zo, Gabe. Maar je kunt beter wachten tot je die post ontvangt. Dus vertel eens, heb je het laatste nieuws over Donald Trump gezien?’

En dat, wist Gabriel, was de aardige manier om hem van zijn persoonlijke zeepkist af te krijgen. Hij slikte alles in wat hij Gregor wilde vertellen over illegale smokkel van robijnen en probeerde zich te concentreren op het spektakel dat de Amerikaanse politiek was. Hij had volgens hem de juiste geluiden op de juiste momenten laten horen. Hij dronk zijn tweede glas bier leeg en stond op om weg te gaan.

Buiten was het kil, en de lucht was helder. Het was een fijne avond voor een wandeling. Niet dat het hem veel uitmaakte wat voor weer het was. Hij had de vaste waarde van Hazeldean’s no-

dig, en de enige manier om ernaartoe en weer terug te komen was te voet. Hij had nooit autogereden en kon geen taxi's betalen. Gabriel stond langs Kirkgate omhoog te staren naar de sterren en probeerde de kakofonie in zijn hoofd te stillen. Saw Chit en Myanmar was al erg genoeg, om maar niet te spreken van dat andere. Die kwestie die hem uit het niets had bereikt en alles in zijn wereld liet rondtollen als de borden in een circusvoorstelling. Alles wat hij dacht te weten werd in twijfel getrokken. Als de antwoorden die hij vond de verkeerde waren, zou het heel slecht voor hem kunnen aflopen, en dat was een angstaanjagende gedachte.

Hij herinnerde zich ooit een machine gezien te hebben die doffe stenen liet rollen tot ze gepolijste edelstenen werden. De binnenkant van zijn hoofd voelde vanavond net zo. Heel veel verwarde gedachten die tegen elkaar botsten, wanordelijk en niet te onderscheiden van elkaar. Hij wist uit ervaring dat de wandeling hem geen wijs zou laten worden uit die gedachten. Maar misschien zou slapen helpen. Soms was dat zo.

Zolang hij zijn gedachten maar onder controle kon houden tussen hier en thuis.

3

Ze liep. Wanneer ze de slaap niet kon vatten ging ze altijd wandelen. Het leek wel alsof haar leven steeds meer op de eerste versie van een reclamescript voor Guinness of Stella Artois was gaan lijken. 'Ze loopt. Dat is wat ze doet.' Behalve dat haar aan het eind van haar omzwervingen geen helverlichte kroeg wachtte, vol vrolijke gezichten om haar te begroeten.

Vaak wist ze aan het einde van de dag al dat het geen zin had om zich helemaal uit te kleden en zich tussen de koele lakens te laten glijden. Ze zou er alleen maar zo stijf als een lijk bij liggen, terwijl moordzuchtige gedachten als razende hamsters in een tredmolen door haar hoofd maalden.

Als ze moe genoeg was, bekroop de slaap haar soms ineens, zo-

dat ze als door een worstelaar die sneller en sterker was dan zij op bed werd vastgepind. Maar het duurde nooit lang. Zodra de uitputting haar greep liet verslappen, kwam ze weer bij bewustzijn, ogen zanderig en opgezwollen, mond droog en met de smaak van de dood.

En dus ging ze wandelen. Langs het 'breekwater', hoge appartementenblokken links van haar, het woelige water van de Firth of Forth rechts van haar, met de nachtelijke bries vol zout en zeewier in haar neus. Vervolgens sloeg ze af landinwaarts, langs de dag en nacht geopende Asda-supermarkt en door de hoofdstraat het oude dorp Newhaven in. Ze koos willekeurige routes door de smalle straten met vissershuisjes en baande zich vervolgens een weg landinwaarts en omhoog, waarbij ze altijd probeerde straten, steegjes en verlaten achterstraatjes te nemen waarmee ze nog niet bekend was.

Dat was deels het hele punt. Ze had ervoor gekozen naar Edinburgh te verhuizen juist omdat ze het niet kende. Ze was slechts veertig minuten met de trein verderop geboren, maar de hoofdstad had altijd iets exotisch gehad. De grote stad. De plek voor een speciaal dagje uit. Ze was uitsluitend bekend geweest met de hoofdstraten van het centrum, totdat ze er voor haar werk zo nu en dan naartoe moest, zodat er kleine vensters naar onsamenhangende uithoeken werden geopend. Maar Edinburgh was niettemin geen plek waar herinneringen haar konden overvallen zoals dat in haar geboortestad voortdurend het geval was. Het besluit om hier te gaan wonen had als een project aangevoeld. De stad straat voor straat leren kennen zou haar gedachten mogelijk afleiden van het verdriet en de pijn.

Ze kon niet zeggen dat het tot dusver gewerkt had. Ze begon langzaam te begrijpen dat er sommige gevoelens waren die door niets verzacht konden worden. Door niets, behalve misschien door het verstrijken van de tijd. Of dat zou gaan werken, kon ze niet zeggen. Het was nog te vroeg.

En daarom ging ze lopen. Ze was niet de enige persoon die op de been was in de kleine uurtjes van nachtelijk Edinburgh, maar

de meesten werden omhuld door auto's of nachtbusen. Ze was verrassend genoeg gaan houden van de nachtbusen. Vaak was ze een heel eind van huis voordat de vermoeidheid haar eindelijk overviel. Maar ze had de indrukwekkend goede bus-app voor de stad ontdekt. Hoe obscuur haar locatie ook was, er werd een route naar huis voor haar gepland. En hoewel ze aanvankelijke koud-watervrees had, trof ze een rijke bron van samengepakte menselijkheid in de busen aan. Ja, er waren onaangename boerenkinkels die naar goedkope drank stonken en verdwaasde junkies met wizenloze ogen, maar ze vormden een minderheid. De anderen zochten op de late avond gewoon wat kameraadschap tijdens hun reis. De daklozen die voor een beetje licht en warmte kwamen. De schoonmakers die tot laat hadden gewerkt of vroeg moesten beginnen. Mensen die in ploegendienst werkten, met slaperige ogen en het minimumloon of minder. En de verschillende accenten en talen gaven haar het gevoel dat ze een stuk verder van Western Harbour Breakwater was beland dan ze in feite was.

Die nacht volgde ze een zigzagkoers langs de rand van Leith, toen ze op het begin van het Restalrig Railway Path stuitte. Het andere uiteinde ervan was ze al eens eerder tegengekomen, toen ze helemaal op het strand in Portobello was geëindigd. De in onbruik geraakte spoorlijn werd geasfalteerd en veranderde in een offroad route voor fietsers en wandelaars om de stad door te steken. Straatlantaarns strekten zich tot in de verte uit, wat een gevoel van veiligheid gaf aan wat anders een donkere en weinig uitnodigende sluiproute was door een aantal van de armere buurten van de stad. Ze besloot het erop te wagen. In het ergste geval zou ze midden in de nacht in Porty belanden en zou ze het voor de zoveelste keer van de nachtbusen moeten hebben.

Ze begon te lopen en dacht aan de verborgen routes die zich door de stad slingerden. Daar kende Edinburgh er heel wat van: van straten in de oude stad die eenvoudigweg waren begraven onder nieuwe huizenrijen tot de doorgangetjes, trappen en steegjes die van de oude stad een honingraat maakten. Hier was geen enkel spoor te bekennen van wat het pad ooit geweest was, afgezien van

de steile taluds met niet langer onderhouden struiken en her en der een verwilderde boom die er in weinig belovende omstandigheden nog iets van probeerde te maken. Af en toe werd het pad gekruist door een zware ijzeren brug die meters boven haar hoofd een weg droeg. De stenen muren die de bruggen ondersteunden zaten onder de graffititags, hun felle kleuren gedempt door de zwakke belichting. Niet bepaald kunst, dacht Karen, maar beter dan niets.

Ze sloeg een bocht om en werd verrast door de gloed van een soort vuur onder de volgende brug. Ze ging langzamer lopen en nam in zich op wat er voor haar lag. Een groepje mannen, dicht opeengepakt rond lage vlammentongen. Overjassen en beanies, zware jekkers en petten met oorkleppen, schouders opgetrokken tegen de nacht. Toen ze dichterbij kwam beseftte ze dat ze al hun aandacht hadden gericht op iets wat eruitzag als een tuinbrander die met afvalhout aan de praat werd gehouden. En wat ze voor beanies had aangezien bleken *kufi's* te zijn.

Het kwam niet bij haar op om nerveus te worden van een zestal mannen met een Midden-Oosters uiterlijk dat zich midden in de nacht rond een provisorisch kampvuur had verzameld. Niet op dezelfde manier als wanneer het een stel dronkenlappen was geweest, of tieners die uit hun plaat gingen door lijm of drugs. Ze was zich wel bewust van het risico, maar ze had er een goed idee van hoe zelfverzekerd en competent ze kon overkomen. Bovendien dacht ze dat ze heel goed het verschil kon inschatten tussen 'ongewoon' en 'bedreigend'. Aan die overtuiging hield ze zich nog altijd vast, ondanks de onwaarschijnlijke gebeurtenis die haar leven van betekenis had beroofd.

Toen ze dichterbij kwam, zag een van de mannen haar, waarna hij z'n buurman aanstootte. Het nieuws ging het groepje rond, en het lage gemurmel van hun gesprekken viel stil. Tegen de tijd dat ze de losse kring om de vlammen had doorbroken, waren ze stil; een kring uitdrukkingloze gezichten en wezenloze, op haar gerichte bruine ogen. Ze stak haar handen uit om ze te warmen – wie zou haar dat in de kou van de nacht misgunnen? – en knikte hun ter begroeting toe.

Ze stonden er in een ongemakkelijk groepje bij, verbijsterde mannen en een vrouw die het zich kon veroorloven om zich geen zorgen te maken, omdat ze geloofde dat ze niets meer te verliezen had. Niemand zei iets, en na een paar minuten knikte ze opnieuw en vervolgde ze haar weg zonder nog achterom te kijken. Niet meer dan het zoveelste eigenaardige voorval tijdens haar nachtelijke omzwervingen.

Ze begon het gevoel te krijgen dat ze wellicht zou kunnen slapen, dus ze sloeg Henderson Street in, langs de Banana Flats waar her en der lichten brandden, en liep door naar de wijde monding van de Leith. Niet ver meer te gaan nu. Dan zou ze zich op bed laten vallen, misschien zelfs zonder de moeite te nemen zich uit te kleden. Eindelijk zou ze een paar uur lang buiten westen zijn. Voldoende om haar te laten functioneren.

En morgenochtend zou hoofdinspecteur van de recherche Karen Pirie, hoofd Historische Zaken van de Schotse politie, klaar zijn voor alles wat er op haar bureau zou belanden. En wee je gebeente als je het tegendeel durfde beweren!

4

Roland Brown verliet zijn huis in Scotlandwell altijd ruim op tijd om de tien kilometer naar zijn kantoor in Kinross te fietsen. Eerlijk gezegd vertrok hij belachelijk vroeg, omdat hij dan kon ontsnappen aan de hel die ontbijten met z'n drie kinderen was. De kinderen van andere mensen leken redelijk met elkaar overweg te kunnen, maar zijn dochter en twee zoons verkeerden in een constante staat van oorlog, die alleen maar was verscherpt nu de tienerhormonen zich gingen laten gelden. Het begon zodra ze hun ogen 's ochtends opensloegen en ging onverminderd door tot bedtijd. Wat nog zo'n bron van eeuwige strijd was. Hij was onlangs tot de conclusie gekomen dat hij weliswaar van zijn kinderen hield – tenminste, dat dacht hij toch – maar dat hij ze niet echt leuk vond. Het was een besef dat hij met niemand kon de-

len, behalve met de vogels en de andere dieren onderweg naar en van zijn werk.

In tegenstelling tot mensen zouden zij hem niet veroordelen.

Dus hij raasde gewoonlijk over het Loch Leven-pad en mopperde wat over zijn huidige ergernissen terwijl hij trapte, waarbij hij zich met elke neerwaartse beweging van zijn benen van zijn woede ontdeed. Tegen de tijd dat hij het kantoor bereikte was hij kalm, rustig en klaar om zich bezig te houden met de btw-aangifte en belastingproblemen van zijn klanten.

Op dat uur van de ochtend was het een vredig ritje. Behalve wanneer het regende of sneeuwde, liepen er altijd wel een paar mensen hun hond uit te laten, die dan ter begroeting een hand opstaken of een knikje met hun hoofd gaven wanneer hij voorbij kwam snellen. In de zomer kwam hij zo nu en dan fietsers tegen die met een tourrit bezig waren. Maar over het algemeen was hij helemaal alleen met de dingen waarvan hij wist dat hij ze nooit tegen zijn ondankbare, slechtgemanierde, door zichzelf in beslag genomen kinderen moest zeggen. Mensen hadden het dan wel over de schuld bij de ouders leggen, maar Roland weigerde te accepteren dat hij en zijn vrouw echt uitzonderlijk rampzalige opvoeders waren geweest. Sommige mensen werden verknipt geboren.

Hij reed een lange bocht door, met het meer links van hem en de vroege ochtendzon op zijn schouder terwijl hij uit een groepje bomen tevoorschijn kwam. Verderop zag hij een open plek met een bankje dat profiteerde van het uitzicht over het meer naar het Lomond-gebergte. Een gedaante zat ineengedoken op de houten zitting. Roland had er nooit eerder iemand zien zitten, en hij verbaasde zich erover dat er iemand was gaan zitten op een ochtend met zo'n stevige kou in de lucht. Er zou dauw op die bank zitten, zeker weten.

Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat de man niet zozeer ineengedoken zat maar in elkaar was gezakt. Was hij onwel geworden? Was hij daarom gaan zitten? Had hij hulp nodig?

Een fractie van een seconde lang overwoog Roland de man te negeren en net te doen alsof er niets bijzonders aan de hand was.

Maar hij was in wezen een fatsoenlijk mens, dus hij kwam tot stilstand en rolde zijn dure mountainbike over het gras. ‘Alles in orde, makker?’ riep hij terwijl hij naderde.

Geen antwoord. Nu kon hij zien dat het hoofd van de man in een vreemde hoek stond, en er leek iets bruins en kleverigs in zijn samengeklitte haar te zitten. Roland kwam dichterbij, en zijn brein weigerde te verwerken wat hij zag. En vervolgens kon Roland er niet meer omheen en lag zijn fiets opeens op het gras. Braaksel spoot tegen de grond aan zijn voeten, terwijl hij zich realiseerde dat het met de man op de bank nooit meer in orde zou komen.

5

Negen uur, en Karen zat in het hokkerige kantoor achter in bureau Gayfield Square waar Historische Zaken was gehuisvest. Ze zaten weggestopt in de verste hoek, alsof het opperbevel ze uit het zicht en uit hun gedachten wilde houden. Behalve natuurlijk wanneer ze een belangrijke zaak hadden opgelost. Dan werd Karen uit haar afgelegen holletje vandaan gesleurd om mee te pronken voor de media. Ze voelde zich er net een prijsvarken op een landbouwshow door. Maar over het algemeen werden ze voor de rest met rust gelaten, en dat beviel Karen prima. Er keek niemand over haar schouder mee om te controleren wat ze in haar schild voerde wanneer ze over haar computerscherm gebogen een cappuccino met weinig schuim tot een drinkbare temperatuur zat te blazen.

Eerste taak van de dag was het checken van haar e-mail om te kijken of een van haar lopende zaken iets was opgeschoten dankzij de forensisch wetenschappers die stelselmatig bewijsmateriaal van oude onopgeloste zaken opnieuw onderzochten. Hun bevindingen vormden vaak de aanleiding tot hernieuwd onderzoek. Zonder concreet, nieuw bewijsmateriaal kon Karen niets beginnen.

Ze was nog bezig haar mailbox door te bladeren toen de deur langzaam openging en de andere helft van het coldcaseteam zichtbaar werd, die met moeite een kartonnen bordje met twee broodjes

bacon boven op een grote kartonnen beker in evenwicht hield. Rechercheur Jason 'de Mint' Murray was net zo handig als hij snel van begrip was, wat Karen deed vrezan voor het lot van zijn ontbijtje.

'Morgen,' gromde hij, terwijl hij op wonderbaarlijke wijze zonder iets te morsen zijn bestemming wist te bereiken. 'Ik heb een broodje bacon voor je meegenomen.'

Dat gebaar raakte Karen meer dan het zou moeten doen. Jason dacht zelden aan meer dan zijn eigen behoeften, en dat vond Karen best. Ze hoefde niet dagelijks aan haar verlies herinnerd te worden. 'Dank je,' zei ze, zich ervan bewust dat ze minder dan dankbaar klonk.

'Nog nieuws?' Jason pakte een van de broodjes en gaf Karen het bord. Hij liet zich gapend op zijn stoel vallen. 'Latertje gisteravond.'

'Waar was je dan?' Het interesseerde Karen eigenlijk niets. Maar ze wist hoe belangrijk het kleine gebaar was voor het verstevigen van de loyaliteit binnen een team. Zelfs als je maar in een team van twee zat.

'Ik ben doorgereden naar Kirkcaldy voor de verjaardag van mijn neef. Dat liep uit op pure tequila in iemands keuken. Dat is het laatste wat ik me herinner.'

'Ik hoop wel dat je een beetje bij de les bent vanochtend,' zei Karen kortaf.

'Ach, ik voel me prima. Ik ben politiemans, niemand gaat me op een kater betrappen.'

'Daar gaat het niet om, Jason.' Voordat ze hem een preek kon geven, ging haar mobieltje. 'Hoofdinspecteur Pirie, Historische Zaken.'

In de stem aan de andere kant klonken onmiskenbaar de klinkers van Dundee door. 'Ja, u spreekt met brigadier Torrance uit Tayside. Verkeerspolitie.' Hij zweeg abrupt, alsof hij haar voldoende informatie had gegeven om mee verder te kunnen.

'Hallo brigadier. Waarmee kan ik je van dienst zijn?'

'Nou, volgens mij zou ik ú wel eens van dienst kunnen zijn.'

Opnieuw stilte. Ze zou er blijkbaar moeite voor moeten doen om informatie uit brigadier Torrance te krijgen. 'Een aanbod van

hulp is altijd een goed begin van mijn dag. Wat denk je voor me te hebben?’

‘U hebt misschien wel op het nieuws gezien dat er afgelopen weekend een zwaar verkeersongeval was bij ons?’

‘Het spijt me, dat heb ik gemist. Wat is er gebeurd?’

‘Ach, hoogstwaarschijnlijk een dom joch dat stoer wilde doen tegenover zijn maten. Ze hebben een Land Rover Defender gestolen en zijn er in de kleine uurtjes mee over de kop geslagen op een rotonde op de weg naar Perth. Alle drie de passagiers zwaar toegetakeld, dood bij aankomst in Ninewells.’

Karen ademde in tussen haar tanden door ten teken van medeleven. Ze had in haar tijd genoeg verkeersongevallen gezien om te weten wat voor bloedbad ze konden aanrichten. ‘Dat is altijd weer vreselijk heftig.’

‘Zeker. Voor een van de agenten ter plaatse was het z’n eerste dodelijke wegongeval. Ik betwijfel of hij de komende tijd veel zal slapen. Maar goed, het geval wil dat de bestuurder nog leeft. Hij ligt in coma, min of meer, maar hij geeft het niet op.’

Karen maakte een aanmoedigend geluid en zei: ‘En jullie hebben bloed afgenomen om het alcoholpromillage te controleren.’

‘Correct. Dat was overigens vijf keer hoger dan het toegestane maximum.’

‘Au. En ik neem aan dat jullie het lab naar het DNA hebben laten kijken?’

‘Tja, dat is tegenwoordig routine.’ Brigadier Torrance klonk niet als een man die vond dat dat een verstandige besteding van het budget van de Schotse politie was.

‘En ik schat zo dat dat de reden van je telefoontje is?’

‘Jawel. Hij werd gevonden in de DNA-databank. Ik wil niet zeggen dat ik dit soort zaken begrijp, maar het was geen directe match. Nou ja, dat kon ook niet, want het heeft te maken met een twintig jaar oude moord, en deze gast is nog maar zeventien.’ Geritsel van papier. ‘Het gaat hier blijkbaar om een zogenaamde familiale match. Degene die twintig jaar geleden in Glasgow zijn zaad overal op het lichaam van een slachtoffer van een verkrachtingsmoord

heeft achtergelaten was een nauwe mannelijke verwant van een kleine etter uit Dundee die Ross Garvie heet.’

De adrenalinestoot die Karen kreeg bij het heropenen van een cold case werd er nooit minder om. De rest van haar leven mocht dan compleet naar de kloten zijn, in het verleden naar geheimen graven oefende nog altijd zijn vertrouwde aantrekkingskracht op haar uit. Gisteren had ze nog nooit van Tina McDonald gehoord. En vandaag beheerste de dode kapster al haar gedachten.

Toen ze klaar was met alle informatie uit brigadier Torrance trekken die ze kon, riep Karen de Mint naar haar bureau. ‘We hebben een familiale DNA-match bij een openstaande, onopgeloste verkrachtingsmoord,’ zei ze terwijl haar vingers op het toetsenbord hamerden om het slachtoffer te googelen. Ze keek de magere resultaten van haar zoekopdracht snel door en bewaarde het voor later. Er waren belangrijker zaken om in gang te zetten.

Jason ging onderuitgezakt op de stoel tegenover haar zitten. Ondanks zijn houding had hij een alerte uitdrukking op zijn gezicht. ‘Dan ga ik niet de moeite nemen om mijn jasje uit te trekken.’

Beide helften van zijn pak zouden er misschien beter hebben uitgezien als hij ze had uitgetrokken voordat hij erin ging slapen, dacht Karen. ‘Tina McDonald. Een kapster uit Partick. Verkracht en gewurgd op 17 mei 1996 in het centrum van Glasgow. Een vrijdagavond. Vierentwintig toen ze stierf. Je weet wat je te doen staat.’

Jason propte het laatste stuk van zijn broodje bacon in zijn mond en knikte. Hij zat driftig te kauwen en slikte vervolgens met moeite door. ‘Ik moet naar het pakhuis om de dossiers en het fysieke bewijsmateriaal op te snorren. Dan moet ik het bewijsmateriaal naar Gartcosh brengen om opnieuw naar het DNA te laten kijken, en daarna moet ik met de dossiers terug hiernaartoe komen.’ Dat was de eerste fase van elke weer tot leven gewekte cold case. Hij dreunde het op als de mantra die het voor hem geworden was.

‘Dus ik zou maar op pad gaan. Als je geluk hebt met het verkeer zal je tegen lunchtijd terug zijn, en dan kunnen we ons hier vanmiddag in vastbijten.’ Karen richtte haar aandacht weer op het

beeldscherm en kromp ineen toen de poten van Jasons stoel over de tegelvloer knarsten. Tegenwoordig leken al haar zenuwuiteinden dichter aan de oppervlakte te liggen.

Er was online niet veel te vinden. Destijds in 1996 hadden de nieuwsmedia het idee van digitale platforms nog niet echt omarmd. Er was zat berichtgeving te vinden over het bloedbad op de basisschool in Dunblane dat jaar, maar het meeste ervan was in de vorm van terugblikken. Wat er met Tina McDonald was gebeurd, had destijds waarschijnlijk behoorlijk wat aandacht gekregen, vooral in de roddelbladen. Maar het was sindsdien min of meer zonder een spoor verdwenen.

Karen had eindelijk succes op een website gewijd aan moorden in Glasgow. De informatie besloeg bijna tweehonderd jaar en getuigde van een aandacht voor detail waarvan Karen licht onpasselijk werd. Ze vroeg zich af of haar collega's in de stad van de site wisten en of ze de identiteit van de maker kenden. Het kon een oprecht geobsedeerd iemand zijn. Maar er zou ook meer met hem aan de hand kunnen zijn. Maar voor nu was ze dankbaar voor zijn toewijding.

Toen Tina McDonald op vrijdag 17 mei 1996 haar gezellige eenkamerappartement in Havelock Street verliet, kon ze niet weten dat ze er nooit meer zou terugkomen. De vierentwintigjarige Tina ging een avondje stappen met de meiden. Ze zou met drie collega's van kapsalon Hair Apparent in Byres Road de verjaardag van Liz Dunleavy gaan vieren, de eigenaresse van de salon. Tina droeg een nieuwe outfit van What Every Woman Wants: een nauwsluitende rode jurk met een met lovertjes afgezette bies van schouder tot middel. Haar schoenen waren ook nieuw: een keurig paar rode lakleren pumps met lage hakken.

De kleine en tengere, blonde Tina nam de metro naar het centrum, van station Kelvinhall naar Buchanan Street, en liep vervolgens het kleine stukje naar de Starburst Bar in Sauchiehall Street waar de meiden zich al verschanst hadden met hun drankjes. Tina dronk wodka-cola. Volgens Liz Dunleavy, zoals geciteerd in de *Daily Record*, hadden ze een paar rondjes op voordat ze van de

Starburst naar nachtclub Bluebeard's in een zijstraat aan George Square vertrokken.

De club was afgeladen en de dansvloer zag zwart van de mensen. Aanvankelijk bleven de meiden bij elkaar, maar in de loop van de paar uur daarna splitsten ze zich op en dansten ze met diverse mannen. Liz Dunleavy zei dat ze elkaar een tijdje uit het oog verloren. Ze hadden geen enkel besef van wat voor afgrijselijks er met Tina gebeurde terwijl zij compleet zorgeloos de hele avond door dansten. Toen ze rond een uur of twee weer samenkwamen, was Tina nergens te bekennen.

Maar geen van hen maakte zich zorgen. Het was niet ongebruikelijk dat de een of de ander van hen aansluiting vond bij een man en nog naar een andere club vertrok of met hem mee naar huis ging. Dus ook al gedroeg Tina zich normaal gesproken niet zo, de andere drie hadden niet het idee dat er iets mis was. Ze gingen in de rij staan voor een taxi bij de standplaats van station Queen Street en reden naar huis met het idee dat Tina plezier had met iemand die ze daarnet had ontmoet.

De volgende ochtend stond Sandy Simpson, de barman die vroege dienst had in Bluebeard's, een grote schok te wachten. Sandy's eerste klus van de dag bestond uit het afvoeren van de lege vaten van de avond ervoor. Hij rolde het eerste vat vanachter de bar het steegje in waar de glascontainers van de club stonden. En daar, als een afgedankt stuk afval weggestopt achter een van de containers op wielen, lag het toegetakelde en gewurgde lichaam van de arme Tina McDonald.

De politie van Strathclyde worstelde met de zaak. Ze maakten bekend dat Tina op brute wijze werd verkracht, klappen tegen haar hoofd had gekregen en met de hand werd gewurgd. Ze gaven later toe dat ze DNA-bewijs hadden, maar geen verdachten met wie er een match was. Letterlijk honderden mensen die die avond uit waren geweest in het centrum boden zich aan om ondervraagd en getest te worden, maar niemand leek Tina met een man gezien te hebben, en alle DNA-testen bleken negatief. De laatste keer dat ze met zekerheid nog was gezien, was toen ze rond een uur of één

haar make-up stond bij te werken in het damestoilet van Bluebeard's. En daarna was het alsof ze in rook was opgegaan om de volgende ochtend als moordslachtoffer weer op te duiken.

Na al die jaren weet nog steeds niemand wie Tina McDonald die lenteavond van het leven heeft beroofd. Niemand heeft de prijs betaald voor deze brute en harteloze daad die zoveel verdriet en zo'n groot verlies betekende voor de mensen die van Tina hielden. Het blijft een van de beschamende onopgeloste moorden van Glasgow.

Achter de sensatielust en het slechte proza scholen de magere feiten van een zaak die bijna twintig jaar lang een mysterie was gebleven. Geen getuigen, geen verdachten – althans geen verdachten met wie de politie naar buiten wilde komen – en geen betekenisvolle afsluiting voor de mensen die van Tina hadden gehouden.

Nu was er eindelijk een aanknopingspunt dat hen naar de deur van een man zou kunnen leiden die jarenlang aan de gerechtigheid was ontsnapt. Voor Karen was de straf niet het belangrijkste aspect van haar werk. In haar ervaring schudde een overweldigende meerderheid van de moordenaars hun daden niet simpelweg van zich af om vervolgens door te gaan alsof er niets was gebeurd. Hun leven werd op de een of andere manier ontregeld door schuldgevoel en schaamte. En vaak leek die laatste confrontatie met hun misdaden haast als een opluchting te komen. Wat haar betreft was gerechtelijke vergelding niet meer dan de laatste fase van de straf.

Wat zij het belangrijkste vond, was de vragen beantwoorden van de achterblijvers die worstelden met de nasleep van een plotselinge, gewelddadige dood. De achterblijvers hadden er recht op te weten hoe – en soms waarom – en door wiens toedoen de mensen van wie ze hielden van hen waren afgenomen. Je kon wel lacherig doen over het idee van betekenisvolle afsluiting, maar ze had uit de eerste hand ervaren hoe de bevindingen van het cold-caseteam mensen in staat hadden gesteld om met hun verdriet en verlies om te gaan. Zo liep het niet altijd af, maar het gebeurde vaak genoeg om haar een trots gevoel over hun werk te geven.

Karen drukte de tekst van de blog af, en terwijl ze zat te wachten tot de printer was opgewarmd en de bladzijden zou uitspugen,

zocht ze naar afbeeldingen van Tina. En daar had je het affiche dat de politie van Strathclyde in omloop had gebracht in een poging het geheugen van potentiële getuigen op te frissen. Het was duidelijk een uitvergroting van een kiekje dat een vriendin tijdens een avondje uit had gemaakt. In het tijdperk van selfies en camera-telefoons zou je bijna vergeten dat er destijds veel minder afbeeldingen waren om uit te kiezen wanneer je mensen probeerde te stimuleren zich te herinneren wat ze gezien hadden. Toen je filmrolletjes gebruikte wist je niet hoe je foto's eruitzagen voordat je ze had laten ontwikkelen. En dan was het moment al voorbij en had je alleen een handvol slechte foto's als herinnering aan een gedenkwaardige gebeurtenis.

De driekwart portretfoto van Tina die het verzoek om informatie begeleidde was onscherp en onduidelijk. Ze glimlachte breed naar de camera en had een cocktailglas in haar hand. Een warrige, blonde haarkrans omgaf een gezicht dat met enige goede wil als hartvormig omschreven kon worden, met een puntige kin en scherpe gelaatstreken. Smalle schouders en een jurk die haar borsten goed deed uitkomen. Volgens Karen zouden zat mannen haar aantrekkelijk genoeg hebben gevonden om mee te flirten. Het probleem was dat ze niet echt iets bijzonders had. Ze zou er niet hebben uitgesprongen in een menigte. En daarom hadden ze volgens haar ook waarschijnlijk zo'n moeite gehad om ook maar enige goede aanknopingspunten te vinden.

Karen drukte de foto af en pakte hem uit de printerlade. Ze verschoof de notities op een van hun whiteboards om ruimte te maken voor het nieuwe onderzoek en voegde er het weinige dat ze hadden aan toe. Met enig geluk zou Jason met iets substantiëlers thuiskomen. En dan konden ze aan de slag.

6

Normaal gesproken moest Karen aan het einde van de dag achter haar bureau vandaan worden gesleurd wanneer Historische Zaken